

1

OM ATT
VARA HUND

---

*Jag heter faktiskt Brandy Brandt,
är ärlig, snäll och talar sant.*

---

*Jag är en hund av ädel sort
med krullig päls och svansen kort.*

Har du någon gång undrat över hur det är att vara en hund? Då kan jag tala om för dig att det är alldeles normalt och ganska vanligt. Dessutom är det roligt. Jag har haft det mycket bra som hund. Skillnaden mellan dig och mig är inte så stor. Jag har fyra ben och svans, du har två ben och är utan svans. Det är nu ungefär allt. Annars är vi ganska lika. Både du och jag äter, tänker, sover och busar lite ibland.

För oss hundar är livet helt beroende av i hurdan familj vi lever. Vi kan inte välja familj, det är de som väljer oss. Nu ska du få höra om min familj. Jag har haft det riktigt bra hos dem, men i början undrade jag nog var jag riktigt hade hamnat.

Jag är en airedale terrier. Det är svårt att uttala, så det går bra att säga ädelterrier. Det gjorde lillmatte då hon var barn. Jag är väldigt stilig och liknar husse precis. Jag är lika krullig i pälsen som han är i håret. Vi ser ut som stora karlar ska göra, kraftiga och lagom fyrkantiga. När min päls har vuxit sig riktigt lång liknar jag ett lejon. Det tycker åtminstone jag. Husse tycker att jag mest påminner om ett stort får. Jag är brunare till färgen än han och springer snabbare. Eller sprang snabbare. Då jag var ung fick ingen fatt mig, idag är jag gammal och långsam i ett bakben.

Jag föddes i en kennel med många syskon. Valpar brukar säljas då de är åtta veckor gamla. Då den tiden var inne började mina syskon försvinna, det ena efter det andra. Snart var det bara jag kvar. Mammans systrar fick valpar och jag fick kusiner som också försvann till nya familjer. Ingen ville ha mig. Trodde jag.

En dag i april, då jag var fyra månader gammal, körde en bil in på kennelgården. Det var en familj med en hustru och matte, en lillmatte och en mellanmatte. De skulle köpa en hund. Det skulle absolut vara en ädelterrier, eftersom det var den enda rasen matten kände till. Jag satt i ett avsides hörn av rastgården och följde med spektaklet då familjen tittade på mina vilda små kusiner. De lyfte upp dem i famnen och gosade med dem och snusade på dem och bestämde sig sedan för att de ville ha en flickhund. Då kom plötsligt en av mina rivigaste flickkusiner farande. Hon rusade på matten och högg sina små sylvassa tänder i hennes ben. Matten började skrika och hoppa runt medan hon höll sig om benet.

- Den här vill jag absolut inte ha, sa matten. Jag vill ha en hund som är lugn och beskedlig, och inte en som biter.

Då fick en av småflickorna syn på mig, där jag satt tyst och stilla i mitt hörn.

- Titta på den där, sa hon och pekade på mig. Se vad den ser snäll ut, och den har så trofasta ögon.

Jag gick fram och snusade på dem och vips hade de plockat upp mig i famnen. Sedan gick allting snabbt. Kenneltanten gav goda råd om hur jag skulle skötas, hussen betalade för mig och så åkte vi iväg. Det var första gången jag åkte bil, så jag började må dåligt. Det var sista gången jag såg min mamma och alla kusinerna.

Det var också sista gången någon använde mitt långa, krångliga, engelska kennelnamn. Redan i bilen fick jag ett nytt, Brandy skulle jag heta. Brandy Brandt. Det har jag hetat sedan dess. Efter dopet kastade jag upp i mattes famn.

Då vi kom fram till mitt nya hem visade flickorna mig runt. Det var ett gammalt trähus med två våningar, balkonger och en vind. I alla rum fanns en massa saker, som jag aldrig hade sett tidigare. Här fanns en helt ny värld att undersöka. Vad intressant. Flickorna hade gjort i ordning en egen bädd åt mig i ett skrymsle under trappan till övre våningen. Första natten var jag orolig och längtade hem. Husse satte på radion som sällskap åt mig och jag fick försöka somna till sportnyheter och musik. Senare på natten försökte jag ringa till min mamma, men kunde inte numret. Familjen förstod inte alls varför telefonluren låg på golvet då de steg upp följande morgon.

Det första jag fick lära mig var att jag skall komma då husse visslar. Honom lyder jag, för det mesta. Ibland hinner

jag inte, ifall jag har något intressant på gång. Det största problemet med min familj är att matte inte kan vissla. Jag tycker att det är det minsta man kan kräva av en hundägare. När min matte försöker låter det bara pfui, pfui. Det hör

jag inte alls. Därför har det ända från början varit oklart för mig om jag skall komma då hon ropar.

I en familj har alla egna uppgifter. Jag fick också mina. Min viktigaste uppgift var väcka flickorna på morgonen. Då matte bad mig göra det rusade jag upp för trappan och in i deras rum. Snabbast vaknade de om jag gav dem en riktigt blöt puss mitt på nosen. Det var här uppe hos flickorna som jag lärde mig att säga förlåt. Om jag hade tråkigt någon dag brukade jag nämligen äta upp deras mjukisdjur. Eller egentligen rev jag dem i tusen bitar, och spred ut allting över golvet. Det var för att jag var sur för att ingen var hemma och lekte med mig. Det tyckte flickorna inte alls om. De blev jätte arga på mig och tog mig i örat.

— Fy skäms Brandy, sa de. Säg förlåt.

Då slokade jag med öronen och gav höger tass åt dem, och så blev allt bra igen. Jag lärde mig snabbt att säga förlåt genast då jag hade gjort något dumt, för då hade de inte hjärta att gräla på mig.

En annan uppgift jag hade var att hämta kopplet då vi skulle gå på promenad. Det var det bästa jag visste. Det var under de här långa promenaderna jag förstod att världen är ganska stor, åtminstone större än min bakgård, och att hela världen är full av dofter.

Nära vårt hus fanns en sportplan där barnen brukade sparka fotboll. Jag tycker mycket om bollar. Bredvid sportplanen låg simhallen med en utebassäng mitt

på gräsmattan och mittemot den flickornas skola. Vilken tur jag hade. Jag som älskar vatten och att leka med barn.

Det bästa med mitt nya hem var nog trädgården. Det var en vildvuxen gård med många gömställen och den blev mitt kungarike. Där var det jag som bestämde.

Varken ekorrar, skator, kråkor eller ringduvor hade något att säga till om längre. Sorkarna, som bökade omkring

under mattes
bergsparti-
blommor, lev-
de farligt om
jag nosade rätt på

dem. Då grävde jag så att blad och blommor sprätte långa vägar. Ibland kunde jag känna sorkluktt mitt i gräsmattan och då måste jag gräva stora gropar i den för att komma åt sorkarna. Matte var långsam med att sköta om trädgården därför blev gräset så högt på många ställen att jag kunde gömma mig i det. Där kunde jag ligga i timmar och titta på myror och fjärilar. De retas inte. Flugor och humlor gör det. Dem brukar jag äta upp.

Ingen hade talat om för mig var vår gård slutade och grannarnas började, så det hände att jag hälsade på hos dem ibland. Det tyckte varken grannarna eller matte om, så matte band fast mig. I flaggstången! Det var nu jag började förstå att min familj inte var så van vid hundar. Är det så här mitt liv skall bli, att sitta fastbunden i flagglinan, tänkte jag. Det hade jag nog inte räknat med.

Där satt jag dyster i flera dagar tills det började hända saker. Husse började bygga staket. Det var inte vilket staket som helst utan ett jättehögt grönt metallstaket, som husse sa att var avsett för renar i Lappland. Jag hade ingen aning om vad en ren var, men tänkte att det måste vara

någonting med enormt långa ben för att komma över det staketet.

Medan husse borrade staketstolpar i berget och spände upp nätet, satt jag vid flaggstången och funderade på hur jag skulle komma över det. Ty den korta tid jag hade hunnit springa fritt omkring på gården, och lite utanför, visste jag att det var där jag ville vara. På andra sidan alltså.

